

הכרוב: השער וחדרי המדרגות, המוליך אל חדרי השינה, מטורגס בברזל. החלונות אף הם מוגנים עלידי רשת של חוטייתיל ומערכת טורגס-ברזל. חסריי הבית הבאים למקום ללון, נכלאים שם עד אורהבוקר, כדי שהמטרה תוכל למצוא בקלות את כל החשודים המבוקשים עלידיה, לטפף להם מקום לינה אחר בבית הכלא.

גיות שלי לפעם אחרת.

השעון צילצל שבע, הדלתות נפתחו וגנ"כ נסנו בזה אחר זה, כדי להרשם. פקיד רחב פנים, בעל שפתיים צרות, שמט את כובעו השדר של עיריית תל-אביב על קרקו, רשם את שמותינו ואת מספרי תעודות-הזהות ש לנו בפנקס עב"כרס. מסרתי לו פנקס-מילואים במקום תעודת-הזהות: בו לא צוין מקצועי האמיתי.

מאחורי הפקיד, על הכותל המסוייד, היה תלוי תצלום ישיש בעל זקן לבן ועיניים שופעות טוב-לב: הלל קזנובסקי, שייסד את הכנסת-אורחים לפני עשרים שנה, ניהל את המוסד עד יום מותו. אלמנתו, סרידה, מת גוררת עדיין בקומת הקרקע של הבניין. היא סירבה לעזוב את המקום, אף כי העירייה הבטיחה לה לטפף חדר מצויין. כאן חיתתי— וכאן אמותי! ואורת פרידה.

פרידה השכירה את הבית לעירייה, מת קיימת על דמי-השכירות. לפני שנים מספר עמדו לרשות העניים שתי קומות-הבניין: 80 מיטות ברזל בסך-הכל. אולם בעת-השט פונות שוכנו במקום ארבע משפחות סל"י טים. המשפחות סירבו לעזוב את הבניין, גרות בו עד היום. המוסד הצטמצם לחמשת החדרים של הקומה העליונה ומספר המיטות ירד ל-40.

ליד פקיד-העירייה ישבה קבוצה של ארבע אנשים ארוכי-זקן, לבושים קפוטות שחור רות וחבושים כובעים עגולים, רחבי-שוליים. היו אלה המפקחים, המשגיחים על הבית, מעירים את הידידים בבוקר, פותחים את הדלתות. הם היו שקועים בקריאת עתונים. ליאון התלוצץ גם על חשבונם: הוא השיג לו כיפה, חטף את אחד העיתונים והחל קורא בו בקול מתנגן. איש לא צחק למראהו: הכל היו רגילים אליו. אולם ליאון לא יכול לי התאפק: הוא היה מוכרח להמשיך במעשי-ליצנות, בניגוד גמור לסבל ולרעב שעברו עליו.

הרחק מביח השמוע

ההרשמה נסתיימה. הפקיד קם ממקומו, לקח את המפנס העבה, פתח את הדלת ה מסורגת של חדרי-המדרגות והחל קורא ב שמותינו. עלינו למעלה בזה אחר זה והלכנו לאורך המסדרון החשוך לעבר החדרים, ש היו מוארים באור חשמל קלוש.

שוכנתי בחדר מספר 3, מיטה מספר 58 (המספרים של הוחלפו גם לאחר צימצום-ה מוסד). סוף סוף הצלחתי להחליף מידי אסות רופסי-הבלוני, אשר שוכן, יחד עם שאר הוותיקים, בחדר מספר 1, הרחוק מבית

הטוריסט: בכל מוסד-צדקה נמצא לפחות אדם אחד המ שמש נושא ללעג, לצחוק, ולהלצות של חבריו, טובל מהתגרותם ללא הרף. כמו סד התל-אביב מכוונות רוב ההלצות כלפי יצחק הורני שטיין. יצחק, בן ה-62, עוזב מדי פעם את פחוננו במע ברת טירה, יוצא לחפש עבודה בתל-אביב. הוא הוזר וטוען: «תנו לי טוריה!» ולכן קוראים לו «טוריסט».

העסקן:

פניו של משה אהרוני מוכרים היטב הי סב לזיירי הכנסת אורחים. הוא מבקר שם לעתי קרובות, אף כי אין הוא קבוע, או חסר-בית. משה יורד לתל-אביב פעם בחודש, כדי לאסוף תרומות בש ביל כמה ישיבות ירושלמיות, ובהיותו עסקן בעל-מצפון אין הוא מבזבז כסף על בתי-מלון.

השימוש. עתה הרגשתי את עצמי חופשי. מקומי נקבע בין צעיר לבושי-חליפה, שהיתה פעם מהודרה, לבין ברנש שירי, שחום-צוור ופרוע-שיער, לבוש בגדי-חאקי מוזהמים. דר מה היה כי אותו ברנש לא בא במגע עם סכוך מזה זמן רב. אחיר-החור היה מלא צחנה, ואני מודה ומתחודה כי אותה שעה הצטערתי על כי לא נשלחתי לערוך כתבה על בתי-המלון התל-אביביים המיועדים לתיי רים.

הרמתי את השמיכה — ומיד שבתי והחזרתי אותה למקומה: הסדינים היו קרועים ומזו המים. למולי הבאתי אתי את שקהשינה הישן שלי — ירידי החתיק בכל מסעותי. הפעם שרת אותי שקהשינה כנאמנות יתי רה. השתרעתי על המיטה וניסיתי, ללא הצ לחה, להירדם.

איז בית אין בגדים.

שכני מימין פרש את מכנסיו בקפדנות (המשך בעמוד 16)

משיח:

הוא תימני זקן. פעם היה לו בית משלו. אולם בניו עזבוהו, נסעו לחיפה, מבלי לדאוג למחייטו. עתה הוא מקבץ נדבות ברחובות, או משתכר כמה גרושים בעבודות קלות. הוא עובד וישן באותם הבגדים. איש מיושבי המוסד עדיין לא ראה אותו מתפשט. כך הוא מבלה את ימיו בעיר ואת לילותיו במוסד הכנסת-אורחים.

ישו: הוא איש-המסתורין של המוסד. איש מן הידידים איננו יודע מנין הוא בא ומה מעשיו. הוא מתבודד תמיד ב קרן-זווית, אינו לוקח חלק בשיחות דיירי הכנסת אורחים ובויכוחים. באחד הימים ניסה דוקטור צורעם להתלוצץ קצת על חשבוננו של ישו, אולם זה האחרון שיתם אותו במבט אחד בלבד. מאז נותנים לו מנוחה ואיש אינו מטריד אותו יותר.

המנוחה:

בן-ציון, מפקח-העירייה, עובר מחדר לחדר, לפני שהוא עוזב את המקום ונועל את השער עד למחרת בבוקר. הוא רוצה לראות אם נשארו במקום מיטות ריקות. הוא מריס את גופו הכבד של צרפתי, זעבירו למצב נוח. צרפתי ישכב כך (תמונה משמאל למטה) עד הבוקר.

מעשן-החשיש: בראשית הערב באו שומי רים הכנסת-אורחים, לקחו את יוסף צרפתי, מעשן-חשיש מושבע, לחקירה, אולם החזירו אותו אחרי שלא הצליחו להוציא מפיו תשובות הגיוניות. הוא מבזבז את כל כספו על הסם.